

Kristus - první i poslední

Hošťálková 24. 1. 2021

Písně: 130, 613, 200, píseň P.Hurty, 176

Čtení z Písma: Izaiáš 48, 12 - 17; Zj. sv.Jana 1, 9 - 18

Text kázání: Zjevení sv.Jana 1, 17 - 18

Milí bratři a sestry,

kdybychom zahlédli to, co zahlédl Jan a slyšeli to, co on slyšel, patrně bychom také my „*padli k zemi jako mrtví*“. To, co mu bylo dáno zažít bylo něčím naprosto neobvyklým, nadpozemským. Zároveň ale prostředí a svět ve kterém se Jan náhle ocitl se stal transparentnější, viděl do mnoha souvislostí; díval se jakoby do kosmu a přece bylo všechno nějak přesunuto do jeho blízkosti. Jan stojí před zmrtvýchvstalým Pánem. Před jeho mocným hlasem umlkají všechny zvuky a hluky světa. Vzkříšený Pán a Jan se jakoby setkali před celým vesmírem; a přece celé to dění tenkrát se vztahovalo k němu, křesťanskému proroku, uvězněnému na ostrově Patmos v řeckém moři.

Oslavený Pán zde opět povolává svého služebníka. Tak to dělal Bůh Izraele s proroky Starého zákona - do úst jim mocně a naléhavě vložil poselství, které měli vyřídit světu. Nyní se má tímto poslem Kristovým - pro křesťany v Malé Asii, ano pro křesťany celého světa - stát Jan.

Ale jak? Vždyť Jan je vyhnanecem, vězněm. Dostal to za velezradu. Podle mínění soudce, je jen jeden pán světa a tím je římský císař. Ten kdo proti němu vyznával Pánem Ježíše Krista musel být umlčen! A je jen jedna říše, tou je říše římská. Ti, kteří by byli pro říši jinou, třeba pro Království Boží, jsou zrádci a musí jít do vyhnanství!

Jan je tedy na ostrově Patmos; hlavu má plnou dotíravých otázek: Kde je nyní Pán, kterého zvěstoval? Co může tento Pán ještě pro svého kazatele a svědka udělat? Je Janovým údělem prožít zde žalostný konec, stejně tak jako na kříži skončil jeho Pán? A tak, jak se vede jemu, se nejspíš brzy povede mnoha jeho bratřím a sestrám ze společenství víry. Je neděle, a Jan na ně myslí obzvláště intenzivně. Právě se shromažďují k bohoslužbě, zpívají a modlí se. - Jak dlouho ještě, než s nimi mocní tohoto světa zatočí!?

V tomto okamžiku, kdy na Jana dotírá stísněnost, bezvýchodnost a beznaděje uslyší za sebou hlas svého Pána. Tam, kde se zdá, že jeho cesta bude nejspíš u konce, se před něj postaví sám Pán, Ježíš Kristus. Je to On, který za svými přichází vždy a na každé místo, neopustil je, ale zůstává s nimi na cestě k nové budoucnosti.

Jan má sestavit a sepsat zásadní zvěst: **Ježíš Kristus je a zůstává skutečným Pánem světa, třebaže jeho moc je skrytá.** Křesťané mohou již natrvalo počítat s Jeho přítomností a mocí, třebaže na ně může doléhat nejrůznější nouze, tíseň a útlak. Právě toto má Jan psát sedmi sborům. Tyto dopisy se mají stát jakýmsi znamením života a odkazem k životu. Křesťané ve sborech Malé Asie i v celé

tehdejší římské říši mají vědět, že jejich Pán, Ježíš Kristus žije a jasně a zřetelně k nim mluví.

Naše víra v živého Pána věru potřebuje stále znovu taková znamení života. Křesťané žijí ze Slova, které Pán adresuje svému lidu. A protože Kristus je živým Pánem, který od počátku jde se svým lidem jeho časností, jde a žije s námi také dnes. Jeho Slovo člověka dosahuje mnoha různými způsoby a každého jinak. Někdo se otevře Božímu pozvání třeba teprve v nouzi, ptá se po pomoci a tu si najednou vzpomene na to, co dříve slychával od svých rodičů. Jinému nemusí scházet nic; je spokojen sám se sebou a když se setká se svědectvím o Ježíši Kristu je překvapen, že existuje i jiný směr života, než který doposud znal. Přitom si třeba uvědomí, že jeho úspěchy nejsou důvodem k pýše a spokojenosti, ale spíš k vděčnosti a pokoře, a jeho cesta víry začne tím, že Pánu Bohu poděkuje. Jeho víra není východiskem z nouze, ale projevem vděčnosti. A ještě jiný si na základě různých podnětů a událostí uvědomí, že jeho dosavadní život ztrácí smysluplný cíl, začne hledat něco pevnějšího a trvalejšího než vlastní prospěch. Může se stát, že během tohoto hledání jej někdo pozve do společenství víry nebo začne číst Bibli a Pán jej tímto způsobem osloví.

Jsme si nějak vzájemně zavázáni tímto odkazem ke skutečnému Životu, dlužíme si jej. Myslíme na to když spolu vzájemně hovoříme? Myslíme na to, když třeba píšeme dopisy přátelům a známým? Máme Pána, který s námi mluví a právě tímto se dokazuje jako Pán živý. Předáváme takové odkazy k Životu také dál, dalším lidem, aby také oni došli posílení a potěšení?

Jan má sestavit a sepsat, co vidí a slyší. Při psaní se pokouší hledat slova, aby jimi popsal to nepopsatelné, co mu je dáno vidět. Ve stále nových obrazech mu vzkříšený Kristus ukazuje, že On je Pánem.

Jan vidí Krista obklopeného sedmi zlatými svícny. Stojí zde a představují sedm sborů - jsou zástupci opravdu všech společenství ve světě, která se hlásí ke Kristu. Sedmiramenný svícen byl doposud symbolem Izraele, starozákonního Božího lidu, nyní ale vede Boží cesta dál, přes Izraele k dalším. Od této chvíle má každé křesťanské společenství světlo, které přijalo od svého Pána pro celý svět - má pro něj světlem být. Třebaže tato společenství jsou různá ve svých důrazech i názvech, pokud ale stojí při Kristu a z něj čerpají sílu ke svému životu, pak také od něj budou mít životní světlo a budou jím svítit.

Jan také vidí sedm hvězd v Kristově pravici. Tímto znamením vlády nad světem byl tehdy představován císař. Všichni lidé dobře znali tento obraz z mincí - každý den je používali. Císař a jeho peníze mají skutečně velkou moc. Moc Kristova však sahá ještě mnohem dále! Vládcové tohoto světa mohou odměnit nebo potrestat, udělat člověka bohatým nebo chudým. Avšak Kristus všechny, kteří jej přijímají za svého Pána, obdarovává skutečným Životem. To mohou dosvědčit ti, kteří se na něj v hodinách trápení a životní tísně plně spolehli a cele se mu svěřili; ti se také dozvěděli něco o jeho ochraňující moci, která nenechá bezmocného bez pomoci, pozvedne jej a napřímí - postará se o něj, postará se i o mne.

K tomuto skutečnému životu s Pánem Ježíšem Kristem patří též to, že On nás může zbavit také našich vin. Mnozí, kteří po léta nesli svá provinění jako těžký náklad vyznávají, co pro ně Kristovo vysvobození znamenalo. Apoštol Pavel vyznává: **„Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšné, já k nim patřím na prvním místě“.** Takto chce být Kristus se svou církví a být jejím životem.

Jan vidí jak z Kristových úst vychází z obou stran ostrý meč. Co to znamená? Doposud vládli mečem mocní, nebo ti, kteří si moc uzurpovali. Meč byl symbolem výkonné moci, ale vždy znovu přinášel jen prolitou krev, slzy a strach. Nyní je zde moc nová, skutečná, moc, která tvoří nové podmínky a poměry.

Nebudou to už lidé kteří nad sebou navzájem vynesou konečný soud. Posledním a rozhodujícím soudcem je Kristus. Před ním a jeho Otcem se budou všichni zodpovídat. Do té doby bude jeho Slovo znít a volat všechny k míru a pokoji, protože Bůh je Bohem pokoje a přeje si, aby se jeho pokoj dostal ke každému. Kristovo Slovo bude vnikat do svědomí všech lidí, bude jim připomínat a přesvědčovat je, že Bůh otevírá dveře všem, nikdo nemusí zůstat před nimi, aby si všichni lidé mohli rozumět, spolu se radovat a chválit Boha jako svého nebeského Otce. S tím souvisí také to, co Jan slyší jako poslední a nejdůležitější výpověď: „**Mám klíče od smrti i hrobu.**“

Tyto poslední temné dveře byly dříve pro každého uzamčeny. Ale nyní, říká Pán, jsou tyto dveře - pro jeho vzkříšení - otevřeny. On jimi prošel jako první, my jej smíme vděčně následovat. Také my jsme voláni na cestu za ním, tyto otevřené dveře k věčnému životu jsou zde i pro nás. Proto Jan vidí, že z Krista vychází světlo a pronikavá záře jako z poledního slunce na nebi. Jestliže je vzkříšený Kristus Pánem a Vládce všeho, pak tento svět leží v novém světle. Nemusíme se již děsit ani smrti, ta už je jen dveřmi, kterými nás Kristus provede k Životu. Přestože smrt se nás stále ve své síle snaží svázat a zahnat do kouta a strachu - nakonec na ni přece zůstaneme každý sám. Sami však nejsme, Kristovy ruce nás posílí a pomohou v těch nejposlednějších krocích skrze tuto temnou bránu. On sám stojí na konci před námi, stejně tak jako nyní stojí před Janem. **On je ten poslední.**

A přece je už teď docela naším bratrem, je s námi na cestě. „**Byl jsem mrtev**“, říká sám o sobě. Ví o strachu a slabosti v umírání. Zná naši nouzi, ví, jak se často chvěje naše srdce. Proto se sklání k Janovi, pokládá na něj svou pravici, pozvedá jej a oslovuje jako svého přítele: „**Neboj se!**“. Ruka, která jej pozvedla je rukou Spasitele. Je to ruka, která byla a je poznamenána ranami po kříži. Je to ruka, která je tu pro nás. A stejně tak jako vzkříšený Pán otevřel poslední dveře smrti, otevírá před námi již dnes cestu do nové budoucnosti, jde s námi a říká nám: „**Neboj se!**“.

Amen.